

John Mayer

“Je kunt de gitaar nooit van me afpak

Zeven Grammy's, twee nummer één-albums in de VS, drie signature-Strats, de cover van Rolling Stone... hij speelde zelfs op het herdenkingsconcert voor Michael Jackson. Geen twijfel mogelijk, John Mayer is de succesvolste goede gitarist na Eric Clapton. Vraag het je vriendin maar...

door Mick Taylor, foto's Joby Sessions

Je vriendin kent John Mayer waarschijnlijk uit de roddelbladen, waarin hij regelmatig verschijnt met weer een andere beroemdheid aan zijn arm. En zijn goedgemaakte songs maken haar knieën misschien week. Maar vergis je niet: de 32-jarige, uit Bridgeport, Connecticut afkomstige gitarist kan zich meten met om het even welke gitaarheld. Het bewijs daarvoor vind je op zijn Trio-albums, zijn live-dvd en zijn zeer Strattige solo in het met een Grammy onderscheiden *Gravity*. Eind vorig jaar verscheen het album 'Battle Studies', de lang verwachte opvolger van 'Continuum' uit 2006, dat in veel opzichten het album was waarop John Mayer volwassen werd. "Continuum" was een keerpunt in mijn carrière en ik weet nog dat ik wilde dat ik niet met een opvolger hoefde te komen. Het werd allemaal een stuk eenvoudiger toen ik me realiseerde dat wat ik ook zou doen – beter of slechter – het in elk geval geen 'Continuum' zou worden. Dat gaf me een gevoel van bevrijding." Mayer's bevrijding leverde een ontspannen album op, dat niettemin rechtstreeks naar de nummer één-positie van de Amerikaanse albumtop-100 schoot in de eerste week na zijn verschijning.

Toen je begon met de opnames voor 'Battle Studies', hoe stond je toen tegenover John Mayer de soloartiest vergeleken met John Mayer als lid van het John Mayer Trio?

"Ik voelde me geen gitaarheld, als je dat bedoelt. John Mayer de krachtpatser op gitaar

mocht van mij zelfs een tijdje op vakantie; laat mij maar een beetje akkoorden tokkelen. Daarom is 'Battle Studies' ook een heel ander album geworden. Wel streef ik altijd naar hetzelfde, of ik nou blues, soul, R&B, jaren '70-rock of zoiets als 'Continuum' maak. Ik probeer altijd de beste songs bij elkaar te krijgen en dan hoop ik maar dat die als het ware een eigen leven gaan leiden. Als dat lukt – en daar lijkt het wel weer op – is dat echt cool. De band leert het materiaal steeds beter uitvoeren en ikzelf ook. Dat je de songs geschreven hebt, wil nog niet zeggen dat je ze ook meteen goed kunt spelen!"

Dat klinkt alsof je nog zoekende was in de studio. Of had je alle songs al klaar voor je ging opnemen?

"Het was een gok. Studiotijd is erg duur en als je op goed geluk de studio in gaat en er komt niets, dan kun je snel de moed verliezen. Dat gebeurt mij tenminste wel en dan is het moeilijk om nog creatief te zijn. Ik neem het erg serieus als ik de studio in ga zonder dat ik iets heb. Je moet wel, anders laat je iedereen voor niets komen."

De laatste keer dat ik je sprak vertelde je dat je net een 'black guard' Telecaster uit 1952 had gekocht en dat die je inspireerde om eens wat anders te proberen...

"Oh ja, daar heb ik pas nog op zitten spelen. Ik heb zelfs een hele set-up voor die gitaar alleen: een oude blackface (Fender) Deluxe, een paar coole delays, een beetje vervorming... Er zit een prachtig, country-achtig album in die gitaar."

Op het nieuwe album horen we meer Tele-achtige sounds – de Rick Turner gitaar op *Half Of My Heart*, bijvoorbeeld.

"Ja, ik vind het leuk om live de gitaar te bespelen waarmee ik het nummer heb opgenomen. Dezelfde gitaar met hetzelfde pedaal. Dat zorgt voor dezelfde harmonische blauwdruk als bij het origineel. Bovendien voel ik me thuis als ik op dezelfde gitaar speel als in de studio; ik ben niet ver van huis, weet je, omdat ik dezelfde spullen om me heen heb als thuis in LA."

Tegengestelde richtingen

We hoorden van Mike Eldred (hoofd van de Fender Custom Shop) dat je nogal weg was van de Cabronita Especial...

"De Cabronita! Ja, ik houd van die gitaar. Het heeft me meer dan tien jaar gekost om de Strat neer te leggen en een andere gitaar te pakken. Op dit moment is mijn favoriete gitaar een Gibson Les Paul SG uit 1961 of zo. Wat een coole gitaar is dat zeg."

Vergeleken met je Strat is dat een heel andere vibe...

"Ik heb wel gehad met dat gespierde, nucleaire gitaarwerk. Zo'n sololijn als in *Friends Lovers Or Nothing* (van 'Battle Studies') vind ik nu leuker om te doen. Ik ben trotser op die melodie dan op een

"Hoe ingewikkelder je voor jezelf schrijft als gitarist, hoe minder je op het podium kunt rondlopen en van de avond kunt genieten"

of andere Albert King-lick die ik over een van mijn composities heb gespeeld. Het is een mooi melodietje – enigszins lullig zelfs - en door de tweede stem klinkt het een beetje als George Harrison."

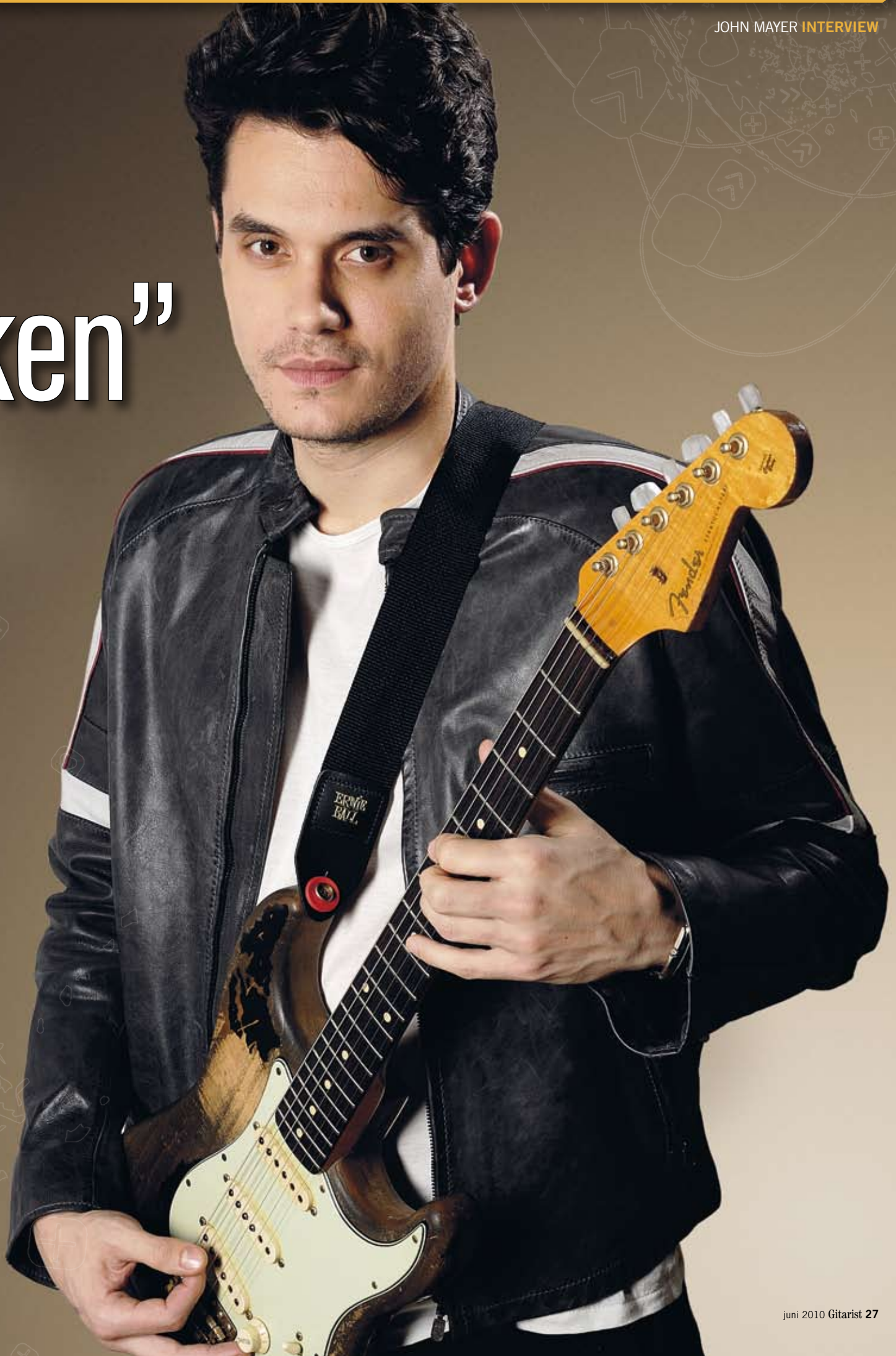
Denk je dat je daar het meest bekend om bent, de melodische riffs?

"Dat zou ik te gek vinden."

Het is duidelijk dat je status als gitarist nog steeds groeit. Voel je je wel eens druk om je te bewijzen als gitarist?

"Nee en daarom heb ik ook een popalbum gemaakt. Dat betekent wel dat het volgende

ken”

Alles onder controle

Supertechnicus René Martinez (ex-SRV, Prince en Santana) vertelt met welke apparatuur John Mayer tegenwoordig de podium op gaat.

“Vanaf de gitaar gaan we naar een pedalenbak met een stuk of tien verschillende pedalen, die allemaal worden geregeld met het Bradshaw Control System. In het rack zitten wat Eventide pedalen – een combinatie van reverbs en delays – en verschillende distortions, zoals de Klon Centaur en een Ibanez TS-10 Tube Screamer, een Marshall Bluesbreaker en een stuk of drie Roger Linn pedalen – AdrenaLinns – elk met een bepaald effect voor een bepaalde song. Daarnaast hebben we nog wat andere pedaaltje, zoals equalizers en kleine boosters, om hier en daar een pedaal wat op te krikken. Dat is allemaal in line aangesloten en wordt geregeld via het Bradshaw pedalenbord. Dat is behoorlijk groot en zit vol lampjes en schakelaars, maar het helpt de effecten te programmeren die hij voor bepaalde songs wil horen. Hij bedient zelf zijn pedalenbord – ik zorg er alleen voor dat alles werkt! Zijn bord heeft twintig banken met vier of vijf presets per

bank; dat is een hoop informatie, maar je kunt er zo'n beetje alles mee wat je wilt. Het is wel een hoop werk om het allemaal aan de gang te houden!

Vanaf de gitaar gaan we naar twee versterkers. De ene is een Two-Rock 100-watt top (JM Signature) met twee speciaal voor John gemaakte 2x12 Alessandro luidsprekerkasten. De andere versterker is een Dumble Steel String Singer, ook met twee 2x12 luidsprekerkasten – het zijn open kasten van massief hout. Dan hebben we nog de Leslie kast. Ik noem het een versterker, maar hij wordt alleen gebruikt voor het leslie-effect. Dat klinkt een beetje als een chorus en we gebruiken dat voor cleane geluiden. Je kunt er ook vorming mee krijgen, maar ik vind hem clean beter klinken. Als laatste hebben we nog een Victoria Reverb, een kleine veergalm. Daar zit ook vibrato op, dat we gebruiken voor de song *Gravity*. Het werkt met een schakelaar die ik op het juiste moment moet omzetten. Het is een van de beste reverbs die ik ben tegengekomen in mijn carrière en ik heb met heel wat reverbs en versterkers gewerkt!”

>> album géén popalbum zal worden. Ik werk graag in tegengestelde richtingen. Doen we dat trouwens niet allemaal? De helft van je lezers is bezig weer helemaal verliefd te worden op zijn gitaar en de andere helft denkt erover het maar op te geven. Je bent op weg naar de ene kant en dan zwaai je ineens helemaal de andere kant op. Zo ga je door verschillende fases. Je zegt: oh man, ik zit helemaal in een Charlie Christian-fase, en daarna luister je alleen nog maar naar Pearl Jam. Of na Bill Frisell luister je alleen nog maar een Hendrix bootleg. Je schiet van de ene kant naar de andere en elke gitarist weet dat je je zo oplaadt voor een nieuwe periode vol inspiratie.

Je hebt weer zin in de gitaar omdat je als het ware gereinigd bent van binnen.”

Droomgitaar

Kun je ons het verhaal vertellen van The Black One (Mayers favoriete Strat)? Op de NAMM show in januari zagen we een prototype dat verdacht veel op jouw gitaar leek.

“In oktober 2004 had ik net een lange tour achter de rug en had ik zin in een uitje. Wat ik wilde was een dag of wat rondhangen bij gitaarbouwers, kijken hoe zij het doen en dan zelf eens proberen een gitaar te maken. Dus ging ik

naar Corona, naar de Fender Custom Shop om daar twee dagen rond te kijken. Daar pakte ik een stuk hout, klopte erop – zodat het net leek of ik wist wat ik deed – en legde het op de CNC-machine. Nou ja, eigenlijk deden die gasten dat voor me, maar ze lieten me wel wat andere dingen doen om mij het idee te geven dat ik mijn eigen gitaar bouwde. Ik lakte de gitaar en liet hem achter om door (Fender Custom Shop-meesterbouwer) John Cruz kunstmatig oud te worden gemaakt. Daarna stuurden ze hem naar me op. Klonk helemaal nergens naar! Het bleek een probleem met de aarding te zijn en toen dat was opgelost was het van: wauw! Mijn droomgitaar.”

Wat maakt een gitaar een droomgitaar?

“Ik zeg altijd dat de kleur van een gitaar niets uitmaakt: als je in de winkel een gitaar uit het rek haalt en hij speelt en klinkt geweldig, dan is die gitaar voor jou bedoeld. Maakt niet uit dat het een sunburst is en jij meer van blauw houdt. Vraag het maar niet, want precies hetzelfde model in blauw klinkt helemaal nergens naar. De bliksem slaat altijd maar één keer op dezelfde plek in.

Bij mij sloeg de bliksem in bij mijn zwarte gitaar. Die had het gewoon. Je hoort hem hier en daar op ‘Battle Studies’, maar eigenlijk is het de ‘Continuum’-gitaar; het is gewoon de beste die ik ooit heb gehad.”

Kun je zeggen waarom?

“Weet je, tot nu toe heeft geen enkele gitaarbouwer me kunnen uitleggen waarom twee gitaren die precies hetzelfde gebouwd zijn toch verschillen. Ze hebben tot op de millimeter dezelfde specificaties en dezelfde mensuur en zo, en toch zijn

“Het heeft me meer dan tien jaar gekost om de Strat neer te leggen en een andere gitaar te pakken”

de snaren bij de een minder strak dan bij de andere. Dat moet in minuscule verschillen zitten, dat kan niet anders. Mijn zwarte gitaar heeft zo iets. Je kunt er O11's op zetten en dan nog speelt hij lekker.”

Wat zijn de andere favoriete Strats in je collectie?

“Ik heb de geverfde Hendrix Strat – de Monterey Strat. Ik heb ook nog mijn signaturemodel, de groene, en het signaturemodel met de streep erop – met elk daarvan zou ik een hele show kunnen doen. Maar om de een of andere reden wil ik per se bepaalde gitaren voor bepaalde songs. Zo moet ik *Vultures* (van ‘Continuum’) op mijn gold-leaf Strat spelen. Daar heb ik die song op geschreven en die gitaar heeft de mooiste tussenstand – de vierde positie – van al mijn Strats. Het is precies die holle, glazige klank die *Vultures* moet hebben. De vierde positie is trouwens toch al mijn favoriete Strat geluid.”

Dat past precies bij de drieklanken die je vaak speelt in het midden van de hals...

“Precies! De 1, 2 en 5, dat is een beetje mijn handelsmerk. Iedereen heeft zo zijn favorieten. Iets anders dat ik gitaristen hoor doen en waarvan ik denk dat het wel eens met mij te maken

zou kunnen hebben, is een bepaalde ligging van min9 of maj7; alle noten dicht bij elkaar en dan flink uithalen op je gitaar. Lekker percussief – dat is echt iets van mij.”

Heeft dat te maken met je akoestische gitaarspel?

“Zeker weten. Probeer het ritme vast te houden en beweeg je duim heen en weer. Ik probeerde in mijn eentje als een hele band te klinken.”

Folkalbum

Nu we het toch over akoestische gitaren hebben: in het begin gebruikte je andere stemmingen en complexe gitaarpartijen met bas en melodie tegelijk... Op het nieuwe album speel je minder, maar klink je relaxter. Heb je het gevoel dat je je niet meer hoeft te bewijzen, een kwestie van zelfvertrouwen wellicht?

“Ik heb meer zelfvertrouwen, maar ook meer zin om plezier te maken op het podium. Weet je: hoe ingewikkelder je voor jezelf schrijft als gitarist, hoe minder je rond kunt lopen en van de avond kunt genieten. Veel van de songs van ‘Room For Squares’ (Mayers debuteert uit 2001) zijn knap ingewikkeld en moeilijk te spelen met de band, juist omdat de gitaar al zoveel doet. Daarom was het zo leuk om ‘Battle Studies’ op te nemen: dat is veel meer een bandalbum dan een gitaaralbum.”

Denk je dat je ooit een heel album op akoestisch gitaar zult opnemen?

“Natuurlijk, ik heb een folk-album in me dat eruit moet.”

Terug naar de elektrische gitaar: je gebruikt live een Dumble en een Two-Rock versterker?

“Ik gebruik live en in de studio dezelfde versterkers. De Dumble klinkt stevig, zangerig en open, en de Two-Rock is wat subtieler. Ik vind ze erg goed bij elkaar passen, ze vullen elkaar goed aan. De Dumble heeft een soort ingebouwde verzwakking voor het hoog en het volume – de Ayan Smooth And Slim-functie – en kan flink SCHREEUWEN, de Two-Rock maakt dat wat smeugiger. Ik heb allebei de hele tijd aan staan en gebruik ze alsof het één versterker is.”

Is er een overdrivepedaal waar je niet buiten kunt?

“Op dit moment is dat de Klon Centaur. Dat is de mooiste vervorming die ik tot nu toe heb gehoord. En ik gebruik al heel lang een Marshall Bluesbreaker uit het begin van de jaren ‘90. Daar kan nog steeds geen cleane booster van al die moderne boetiekbouwers tegenop. En natuurlijk heb ik ook een Tube Screamer, maar dan de TS-10, niet de TS-808 of TS-09. De TS-10 is zo’n pedaal dat zonder poespas kwam en ging, en je vindt ze voor een paar tientjes op eBay.”

Wat is het fuzzgeluid op jouw versie van Crossroads van ‘Battle Studies’?

“Dat is een Pete Cornish NG-2. Eigenlijk is dat ding niet echt te gebruiken, zo’n herrie komt eruit! Op Crossroads heb ik mijn gitaar op 4 – met de volumeknop op 10 zou het helemaal uit de hand lopen. Ik zocht een geluid met een belachelijke hoeveelheid fuzz en dat heb ik gevonden. Omdat er geen enkele sustain is, kun je met dat pedaal bijna niet met een plectrum spelen. Ik heb het een paar keer geprobeerd op Crossroads, maar dat werkt niet. Je moet met je vingers spelen, en heel staccato. Houd een noot aan en het klinkt voor geen meter.”

Je hebt trouwens wel lef om Crossroads te coveren. Dat nummer was de doorbraak van Cream...

“Lef? Je bedoelt lef omdat iemand anders die song ook heeft gecoverd? Zo denk ik helemaal niet, man. Het is gewoon een song. Ik was met (drummer) Steve Jordan in de studio aan het jammen en we kwamen toevallig uit op Crossroads. Dat iemand anders die song ook heeft gedaan is geen reden om er vanaf te blijven. Muziek is muziek – laat het vrij.”

Er zijn maar weinig gitaristen die zo vaak te zien zijn in roddelbladen als jij. Hoe gaat het jochie in jou dat alleen gitaar wil spelen, om met al die aandacht?

“Voor mij is en blijft het spelen voor mijn fans het belangrijkste. Paparazzi kunnen mijn passie voor de gitaar en het plezier dat ik heb in gitaarspelen nooit wegnemen. Sterker nog, door de fotografen en roddelbladen is de gitaar nog belangrijker voor me geworden. Het kan die gasten niet schelen of ik ben gegroeid als gitarist. Wie van hen weet het verschil tussen een Mullard en een Telefunken 12AX7? Wie van hen heeft ooit naar Four On Six van Wes Montgomery geluisterd? De lezers van roddelbladen geven niets om dat soort dingen. Dus als ik terugga naar de gitaar, valt dat allemaal van me af. Tuurlijk, je kunt een foto van me maken terwijl ik een restaurant uitloop, maar je kunt de gitaar nooit van me afpakken.” **G**

The Black One

Mayers lieveling, maal 83.

John Mayers favoriete gitaar is zijn zwarte Relic Fender Custom Shop Stratocaster. Bekend als The Black One. Het gerucht gaat dat er een productiemodel in de planning zit...

“Yep, die gaat er komen”, bevestigt Mayer. “Er worden er 83 gebouwd van het Custom Shop model (83 is een track van Mayers debuutalbum ‘Room For Squares’ uit 2001) en daarnaast komen er gewone productiemodellen; die hebben dezelfde specificaties als mijn gitaar, maar zijn niet kunstmatig oud gemaakt. Ze worden hartstikke mooi, pianozwart met vergulde hardware.”

Fender heeft de komst van het John Mayer model nog niet officieel aangekondigd, maar de gitaren worden in de zomer van 2010 verwacht.